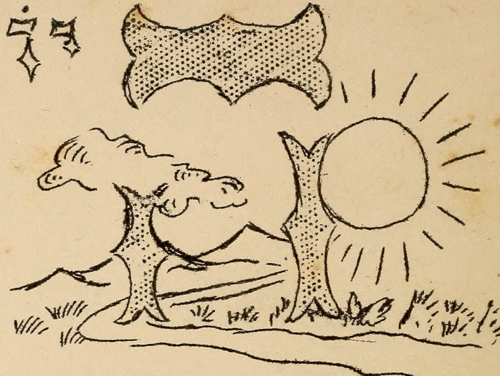
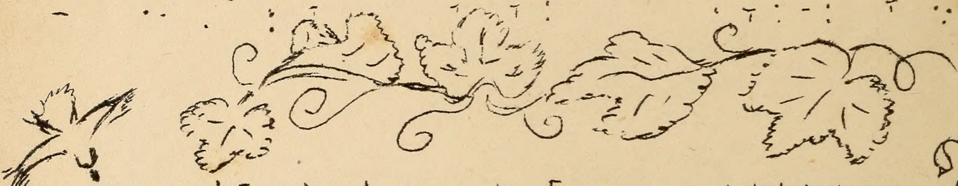

כוה - ים

היום אתם יוצאים בחודש האביב

הנה הסתיו עבר, הגשם חלף הלך לו, הנצנים נראו בארץ. עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח

הגשם חלף הלך לו

עננים התפזרו ואינם:

השדות מוריקים משגשגים:

כי תבאו

אל הארץ אשר אני
נתן לכם וקצרתם את
קצירה והבאתם את
עומר ראשית קצירכם

עומר עומר תבואה חדשה
באגד אגדות בבר
באלם אלומות בכר.

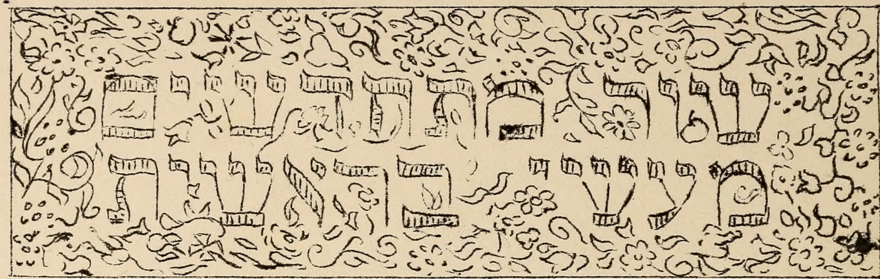
המלילות רכות גרעינים
זרעי הברכה עוד ספונים.
עומר, עומר...

האדמה תשא רוב תגמול
ברוך יברך בידינו היבול.
עומר, עומר...

עומר עומר בן קמה
זו ברכת האדמה
הוא יובא הלוח
ויונף תנופה לרום.

מבאר שבע ועד דן
חג חטה וחג דגן
פה יגל יוגב צעיר
בתנובת הניר.
עומר, עומר...

יבורך כל זיו שדי
פרי עמל עמל ידי
באה באה מעמר
קול נשא ונזמר.
עומר, עומר...

חיים זכים צעירים
נובעים פורצים סביב בהחון
אורות פרחים ושירים
אורות זהב פרחי בשמים
כל היצורים פורחים.

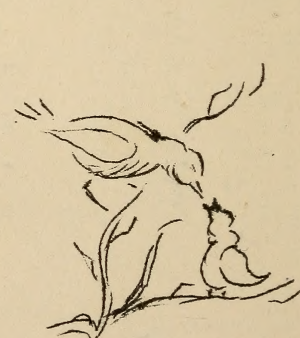

כל הלבבות העלו נצה
ובגיל וחשק זורחים
והשירים! שירי פלאים
ישיר כל עוף פורח
כל עץ ישיר, כל אבן מקיר
כל העולם פוצח.

ניבים דוברים אלי זרעיגד
במעגית לבב
ויום יגיע והייגו
לשבלי זהב.

וילד רך יבא אליך
פרחי דגן לבר.
והלך דל במללותיך
ריבונו ישבור.

חרוש חורש וזרע זורע
במענית הלב
ובאו באו אח ורע
לחג קציר קרב.

רנת האביב במבע

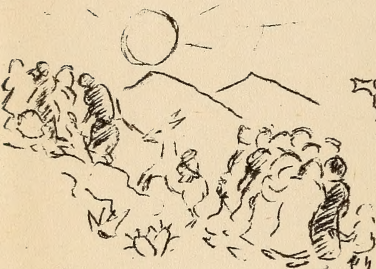
כהרים כחלגית בלבב. יחד עם אביב של
תקופה, של אומה מחדשת נעורים נעם
המגע עם אדמת מולדת נכספת במשאת נפש
של דורות משועים למלא הגאולה.

המו מכנף הארץ, חירכתי זמנים ונופים,
שרו עם תועי המדבר - עם כארי יתנשא.
ודורות על דורות רחוסים, שרו גיסות בר-
כוכבא. עוד שותת דם אצבעותיהם שרו
שומרי החומות. ושרו מיובלי ידיים-
חורשי שדות גליל ויהודה. ושרו יורדי
ים עבריים, דייגים פורשי רשת בדממת
הרים עם שקיעה במזגה שפעת הזמירות

לזמרה אחת נשגבה - לזמרת געגועי
גאולה.

החדש הזה
לכם ראש
חדשים ראשון
לכל חדשי
השנה חדש
האביב

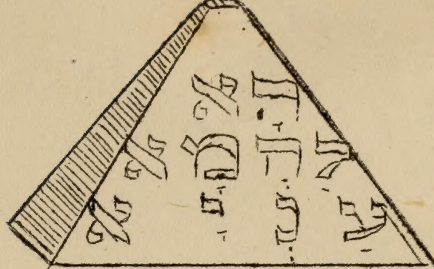

ובחדש האביב בארבעה עשר בו
פסח הוא זמן חרותנו כי בעצם
היום הזה יצאו אבותינו ממצרים

זכור את היום אשר
יצאת ממצרים מבית
עבדים

הרינו מוכנים ומזומנים לספר ביציאת
מצרים ביחד עם כל ישראל.

די אכלו
אבהתנא בארעא
דמצרים כל דכפין ייתי ויכול
כל דצריך ייתי ויפסח

השתא עבדי -
לשנה הבאה בני חורין

השתא נמקים אחינו במחשכי הגלות -
לשנה הבאה בארעא דישראל

השתא הכא -
לשנה הבאה בתוך מדינה יהודית

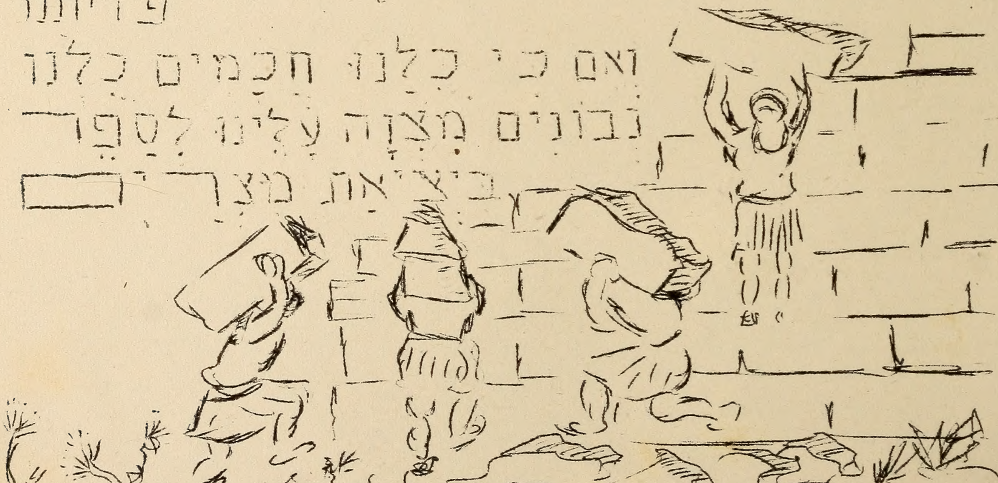
מה נשתנה הלילה הזה מכל
הלילות שבכל הלילות.
ובכל הימים אנו שקועים בחולין וטרודים
בדאגות והלילה הזה הננו מכנסים בביתנו
מסבים יחדיו ומכונים את לבנו לחזון הפדות.

עבדים היינו לפרעה במצרים

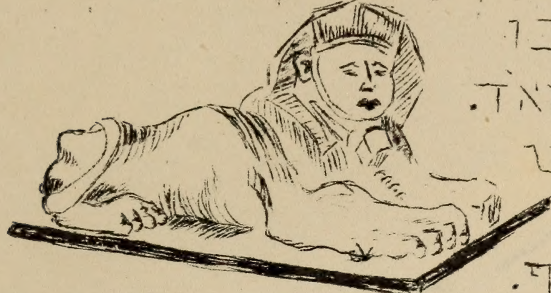
ואילו לא יצאו אבותנו ממצרים -
הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים
היינו לפרעה במצרים

ממצרים גאלתנו
ומבית עבדים
פדיתנו

ואם כי כלנו חכמים כלנו
נבונים מצוה עלינו לספר
ביציאת מצרים

במתי מעט, בשבעים
נפש ירדו אבותינו מצרימה.
ובני ישראל פרו וישרצו
וירבו

ויעצמו במאד מאד.
ויקם מלך חדש
על מצרים, אשר
לא ידע את יוסף.
ויאמר אל עמו: הנה עם בני ישראל
רב ועצום ממנו. הבה נתחכמה לו
פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה
ונוסף גם הוא על שונאינו.

וישימו עליו שרי
מסים למען ענותו בסבלותם
ויבן ערי מסכנות לפרעה את
פתום ואת רעמסס. ויעבידו
מצרים את בני ישראל בפרך.

ויאנחו בני ישראל
ותעל שועתם השמימה

ויצא משה אל־אחיו וירא בסבלותם

מה נפחת בי את הנשמה הזאת, למה נתת בי הלב הזה לחוש כל צרה, כל מכאוב וכל און לשאת ולסבול עם כל נדכא ועם כל אמלל וידי אסורות לבלי הושיע? עד מתי?

בא מצרימה ובאת אל העבדים ואל האמללים, אל כל הנאנחים והנדכאים ואמרת אליהם כי עבדים הם – והם לא ידעו; וכי גדול עניים ונורא לחצם – והם לא יאמינו ופקחת את עיניהם בחזק־יד על כל לחצם ועל כל עניים וגאלת אותם. ועם רב ימשך אחריך מקרב אחיך אשר לא ידעת ואשר לא ידעוך. ועשית מן התולעים – אדם ומן האדם–עם ומעפרות חול – ארץ.

וַיֻּגַּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי
בָרַח הָעָם וַיֵּהָפֵךְ לְבַב
פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו. מַה זֹּאת
עָשִׂינוּ כִּי שִׁלַּחְנוּ אֶת
יִשְׂרָאֵל מֵעָבְדֵנוּ.

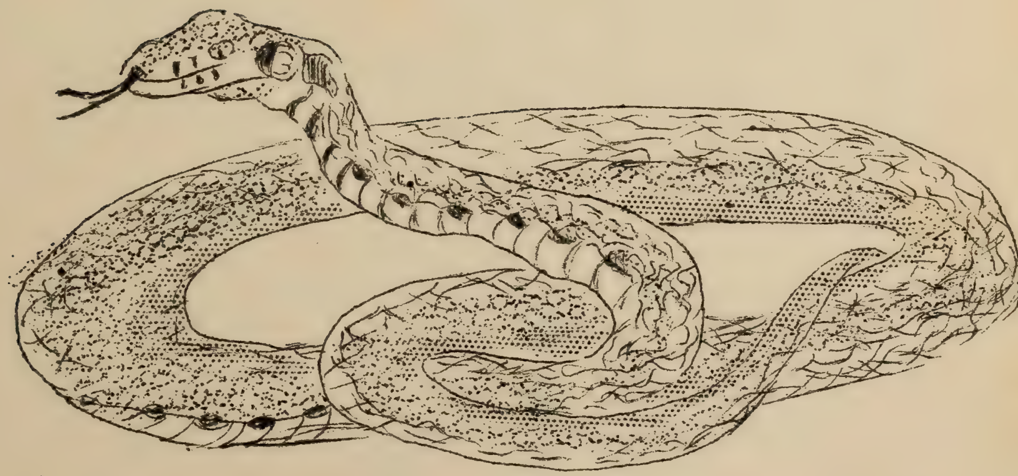
וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ
אַחֲרֵיהֶם כֹּל סוּס פַּרְעֹה
רִכְבּוֹ וּפָרָשָׁיו אֶל תּוֹךְ
הַיָּם וַיָּשָׁב הַיָּם לִפְנוֹת
בֹּקֶר לְאֵיתָנוֹ וּמִצְרַיִם
נָסִים לִקְרָאתוֹ.

בצאת
ישראל
ממצרים
בית יעקב
מעם לועז:
היתה יהודה
לקדשו, ישראל ממשלותיו, הים
ראה וינוס, הירדן יסוב לאחור,
ההרים ירקדו כאלים גבעות כבני צאן:

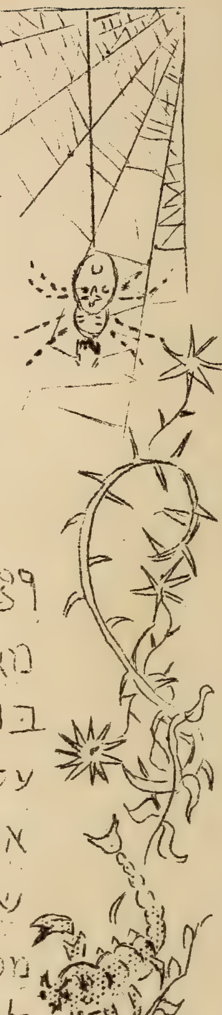
בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים

עבדים היינו בכל דור ודור ובכל אתר ואתר, נפוצים בין העמים נמקים במחשכי הגלות, משעבדים יובלות על יובלות בכל קצות הארץ. לא ידענו מרגע וחיינו תלוים לנו מנגד.

יערות של שנאה

מסביב מיָרְאים,
מלפנים, מאחור, מכל אז עד כל עתה,
ואנו, נקלעים ממצרים אל מצרים,
פצועים, נרדפים נגשש מחרתה,
נגשש ונתעה בין מוקשים ופחים.
עזובים מאדם, מאלהים - נשכחים.

ובצורב מחרפת השחיטות ומסעיר מזכרון
מאימת הגויות הנמשות - מחריד [הזקות,
בוער בקלון ובזעם, יוקד בשועת שלומים
עלבון קפריסין ועתלית - -
אימת הטובעים מול החוף, זעקת הגויות הנמשות
של זקנים, ילדים ונשים
מכה על לבנו כתוף הגורל, חקוקה בנפשנו באבל,
לגבורת בואשים - - [כאות

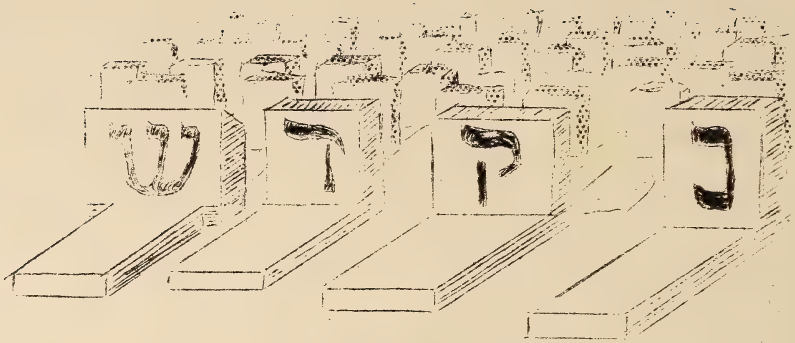

איכה נשא?

איכה נשא כל זאת עם פטישי סלעים וחרמשי שדות,
ולא תרפה היד, רגל לא תמעד ולב לא ישברת:
איכה נשא כל זאת?
למי יש לב לשאת יומם וליל, יומם וליל
את האימה של היות גרדום תמיד במלא תבל?
למי יש לב, למי יש לב לזאת?
למי דמעות לבכות בכי עלבון ויתום
על בלהות תינוק, תועה ביערות עירם?
למי דמעות, למי דמעות לזאת?
איכה היתה עתנו – עמורה,
זועות לילי־ליל וחרדות יום־יום,
איכה היתה?
איכה היתה לנו תבל לסדום?!

מי יתן ראשי מים
ועיני מקור דמעה
ואבכה יומם ולילה
חללי בת־עמי.

זכר חללי ישראל בבלאי גולה,
שנרצחו נהרגו, נטבחו ונשרפו חיים
על קדושת נצח קיומנו!
נעלה על לב זכר גבורינו לוחמי
פדות ישראל בארצו!
יזכור עם ישראל את אחינו
בדרכים ללא דרך, רודפי להבות
ופחדים, במחנות-העוני ובספינות
רעועות בלב ימים ובלבם חזון
העליה למולדת.

שפך חמתך אל
הגוים אשר לא ידעוך
ועל הממלכות אשר
בשמך לא קראו: כי אכל
את יעקב ואת נוהו השמו:
שפך עליהם זעמך
ותשמידם מתחת פני
השמים

מנעי קולך מבכי ועיניך:
מדמעה כי יש שכר לפעולתך:
ושבו מארץ אויב.

בכי, דמעות לכם מחנק? כלאון עמק בחנק,
כי סף-רעל הן לעם, ולאויב הן עבג:

כל דמע לפניו נגר לראי צלול כמים,
בו התלין נשקף מגוזלי ימרוח כנפים.

היאוש מארה הוא לנו, ויללתכם - אין תוחלת!
ומתערב הכל ביללת תניח איומה, מקללת.

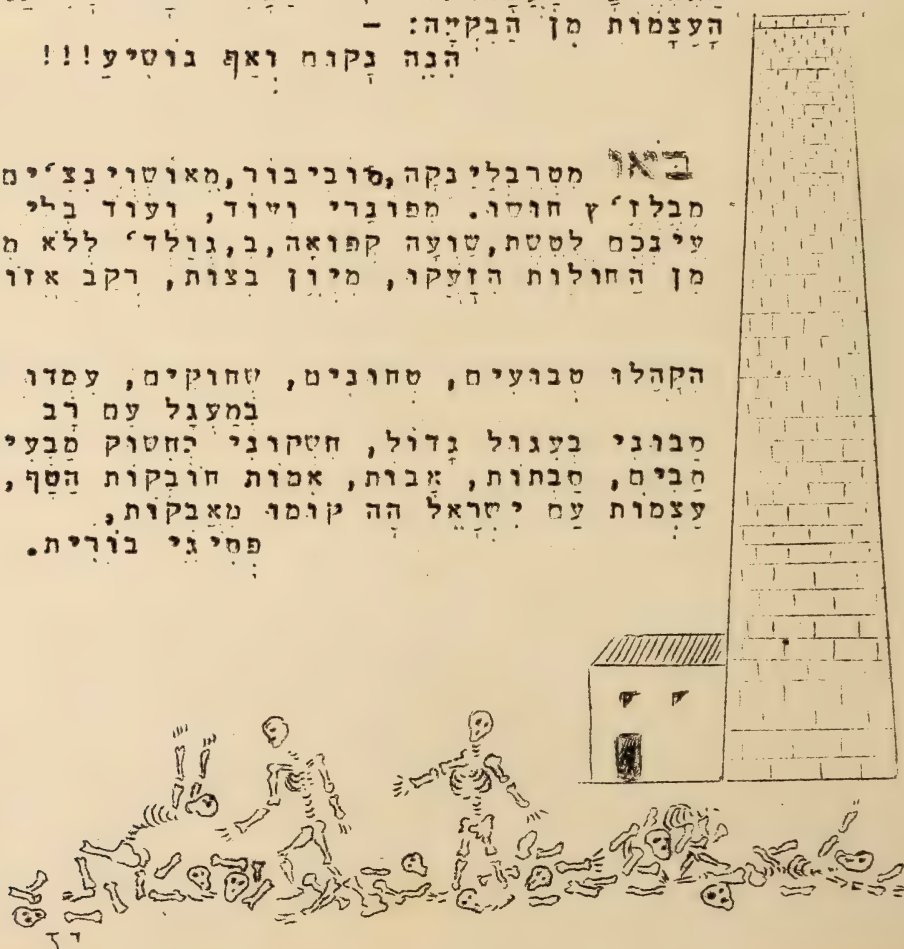
- - - - - - - - - - - - - - - - - -

ישקע הליל באדמה עם צללי אויביט בחתר;
השמש יעלה מהור, על ראש יחזקאל לכתר.

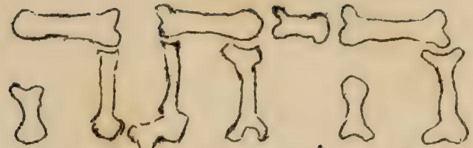
התחיינה העצמות?- קול הנביא ברם יריע.
העצמות מן הבקיה: -
הנה נקוח ואף נושיע!!!

באו מטרבלינקה, סוביבור, מאושוינצ'ים,
מבלז'ץ חושו. מפונרי ויוד, ועוד בלי סוף!
עיבכם לטשת, שועה קפואה, ב,גולד' ללא מלים,
מן החולות הזעקו, מיון בצות, רקב אזוב -

הקהלו טבועים, טחונים, שחוקים, עמדו פה
במעגל עם רב
מבונבי בעגול גדול, חשקונבי החשוק מבעית -
חבים, סבתות, אבות, אמות חובקות הטף,
עצמות עם ישראל הה קומו מאבקות,
פחיגי בורית.

דך

עלי יד ד׳ ויוציאני ברוח ד׳
ויניחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות. והעבירני עליהם
סביב סביב והנה רבות מאד על פני הבקעה והנה יבשות מאד.
ויאמר אלי בן-אדם, התחיינה העצמות האלה! ואמר ד׳ אלהי,
אתה ידעת! ויאמר אלי, הנבא על העצמות האלה ואמרת אליהם:
העצמות היבשות, שמעו דבר ד׳: כה אמר ד׳ אלהי לעצמות
האלה, הנה אני מביא בכם רוח וחייתם ונתתי עליכם גידים
והעליתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח
וחייתם. ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנבאי, והנה
רעש, ותקרבו עצמות, עצם אל עצמו, וראיתי והנה עליהם
גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם.
ויאמר אלי: הנבא אל הרוח, הנבא בן-אדם ואמרת אל הרוח:
כה אמר אלהי: מארבע רוחות באי הרוח ופחי בהרוגים האלה
ויחיו. והנבאתי כאשר צוני ותבא בהם הרוח ויחיו ויעמדו
על-רגליהם, חיל גדול מאד מאד. ויאמר אלי: העצמות
האלה, כל-בית ישראל המה הנה אומרים: יבשו עצמותינו
ואבדה תקותנו, נגזרנו לנו. לכן הנבא ואמרת אליהם:
כה אמר ד׳ אלהי: הנה אני פותח את קברותיכם והעליתי
אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל-אדמת ישראל, ונתתי
רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על אדמתכם.

וְהִיא שֶׁעָמְדָה

לַאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ. שֶׁלֹּא אֶחָד בִּלְבָד
עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ: אֶלָּא שֶׁבְּכָל
דּוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ:
וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם.

אִם הַרְרֵי נֶשֶׁף עָלֵינוּ נֶעֱרָמוּ
לֹא דָעֲכוּ כָּל הַנִּצוֹצוֹת לֹא תַמּוּ
מֵהַרְרֵי הַנֶּשֶׁף עוֹד נַחְצוֹב לֶהָבָה
מִנְּקִיקֵי הַסְּלָעִים סַפִּירִים לִרְבָבָה

מתוך אכזבה מרה על הבטחות שהופרו ועל ברית ידידות שנותקה, מתוך חבל רב ומצוקה קשה - בעמוד איש איש על מקומו ונמשיך בכל כחו כחותינו בעבודה וביצירה גם בימי מצוקה אלה, עד שמתוך חשכת הימים יבקע שביב אור גם לנו, לעם הנושא את נפשו לגאולה במולדתו.

אנחנו עדה עקשת,
עדת יעקב מדור דור.
מי לארץ, ארץ מורשת,
דרכנו יחסם ויגדר?
בגלגול לדה מחדשת
נפרץ כל סער וגבול
ונשלבו ידינו כעשת
להתיר מסיח כבול.
שלנו זאת היבשת,
העמק, ההר והגיא.
לא עוד תקותנו נואשת,
עוד חי ישראל, עוד חי!

התנער דור עזוז וגבור,
דור גבור מלחמה
דור אחרון לשעבוד
וראשון לגאולה אנחנו!
אל אף השטים וחמתם
הננו ועלינו!
בסערה! – – –
האזינו!
הסערה גם היא
קוראת לנו! ההינו
– – – – – – – –
הננו ועלינו!

בין גבולות והריח ללא דרך
בלילות חשוכי ככבים
שירות של אחים מבלי הרף
לחולדת אנו מלוים.

לעולל ולרך
שערים פה נפתח
למך ולזקן
אנו פה חומת מגן.

אם השער סגור אין פותח
את השער נשבור ונתוץ
כל חומה בצורה ננגח
וכל סדק נרחיב ונפרוץ.

לעולל ולרך...

שירה על בכי ועל צער
ישען על זרועי שב זקן
גם לזה שסגר את השער
עוד יבא יום נקם ושלם.

לעולל ולרך
שערים פה נפתח
למך ולזקן
אנו פה חומת מגן.

עוד נדליק משואות בראשי ההרים!
עוד נחלל דרך לרדופים על צואר!
עוד נקים בית לעולה שסורף,
ממעמקים נחצב מים,
מרגבים נעלה חיים,
ונקרע את מגלת הזדון אשר גזרה על האדמה
לקדשה, ואת המזימה אשר אמרה להחניקנו-נפר!
עוד נפרץ סערים כאשר פרצנו בדרך-לא-דרך,
בשביל-לא-סביל, מעבר לרכסי הצורים,
בין משברי ים סוער
עוד נחתור כאשר חתרנו
עוד נעפיל כאשר העפלנו
עוד נבקיע כאשר הבקענו.

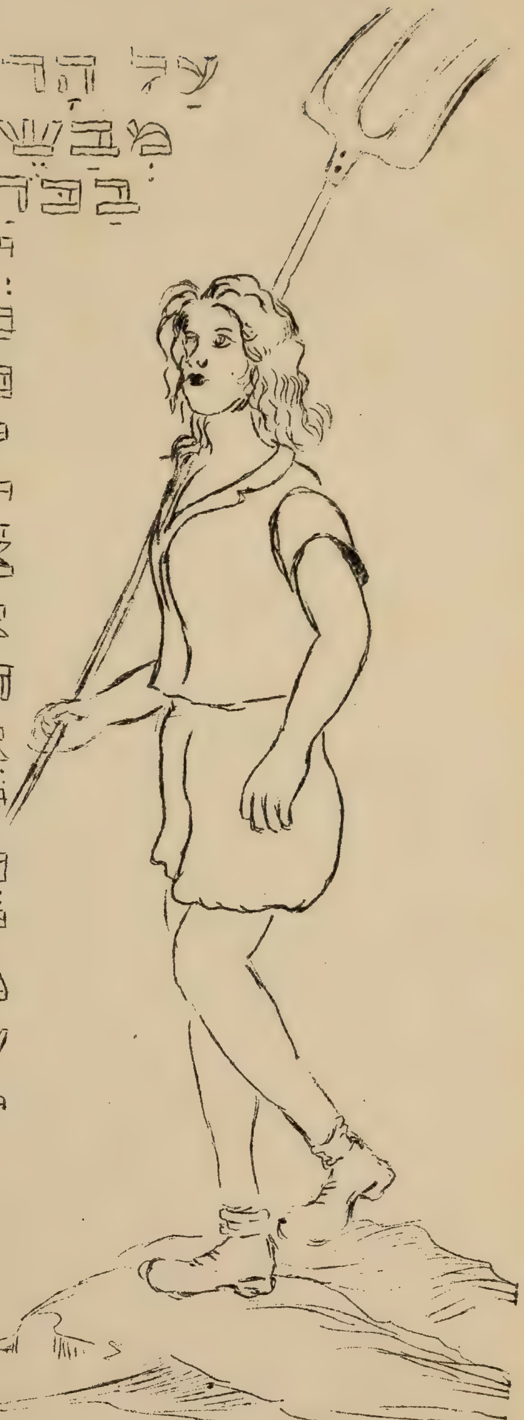
שלשום שדדנו,
אתמול השמדנו,
היום מרדנו, נמרד גם מחר.
ובלהט-צער,
ובמחץ-סער
נפרוץ כל סער סגור ומוגר.
כל עוד בלבנו תיקד התוחלת –
לא תנתק השלשלת.

סלסום צפינו,
אתמול מרינו,
היום עלינו ונעל מחר,
ומעצור אין
לעוף בשמים
ולאח ואחות הבאים מנכר.
עלה נעלה למכורה הגואלת,
לא תנתק השלשלת.

שיר-עז בשירה,
מוקד בבעירה
ושביל נאירה לאח נודד,
את שביל-הנער
להוד וזהר
ולחיי-מהר של עם עובד.
כבה לא תכבה לעולם הנחלת
ולא תנתק השלשלת...

עַל הַר גָּבֹהַ עֲלִי לָךְ
מְבַשֶּׂרֶת צִיּוֹן הָרִימִי
בַכֹּחַ קוֹלֵךְ מְבַשֶּׂרֶת
יְרוּשָׁלִָם: שְׂאִי
סָבִיב עֵינַיִךְ וּרְאִי
כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ
לָךְ: בָּנַיִךְ מֵרָחוֹק
יָבֹאוּ וּבְנֹתַיִךְ עַל
צַד תֵּאָמַנָה: מִי
אֵלֶּה כָּעָב תְּעוּפֶינָה
וְכַיּוֹנִים אֶל
אֲרֻבֹּתֵיהֶם: כִּי
לִי אִיִּים יְקַוּוּ
וָאֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ
לְהָבִיא בָנַיִךְ
מֵרָחוֹק: וּפִתְּחוּ
שְׁעָרַיִךְ תָּמִיד
יוֹמָם וָלַיְלָה לֹא
יִסָּגֵרוּ:

והיה ביום ההוא
יטפו ההרים עסיס
והגבעות תלכנה חלב
וכל אפיקי יהודה ילכו
מים: ובנו
חרבות עולם שוממות
ראשונים יקוממו: וחדשו
ערי חרב שוממות דור
ודור ובנו בתים וישבו
ונטעו כרמים ואכלו
פרים: ונתן
עץ השדה
את פריו
והארץ תתן
יבולה: ולא יהיו עוד
בז לגויים וישבו
לבטח ואין מחריד:

נברך

על הגפן ועל פרי
הגפן ועל תנובת השדה ועל
ארץ חמדה טובה ורחבה
שנתן לנו לאכול מפריה
ולשבע מטובה.

נברך

על אשר גאלנו
והגיענו ללילה זה לאכול
בו מצה ומרור.

כן

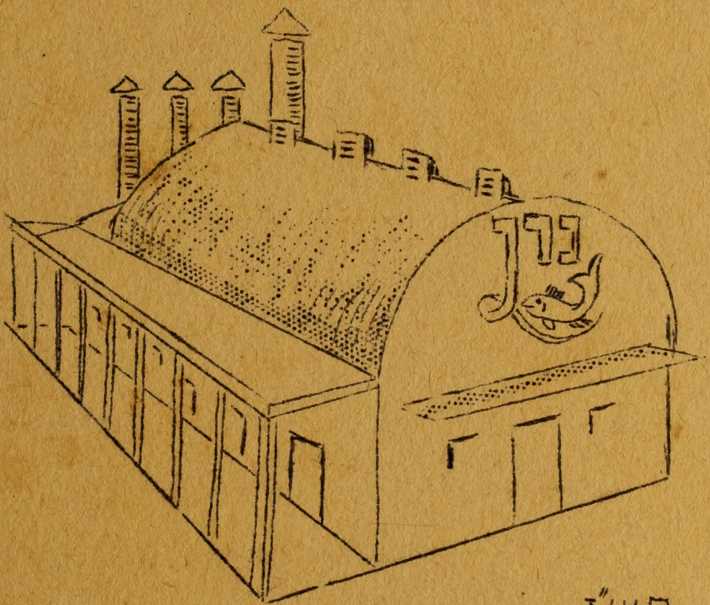
נגיע למועדים
ולרגלים הבאים לקראתנו
בשלום שמחים בבנין
ארצנו וששים לחרותנו:

הלל

סדר פסח כהלכתו
כאשר זכינו לעשותו
כן נזכה לסדר אותו

קרוב יום ויעלו
פדויים לציון ברנה.

תש"ז.

ההדפסה וההכפלה
ב"צלינה", חיפה, רח' המלכים 61